

1125

Nostre

(ALDC, VIII, 1930. *Nostre*)

Nostre, “de nosaltres, pertanyent a nosaltres” (*DIEC*), deriva del llat. NŌSTRU(M) amb la vocal final convertida en [e] en cat. occ. (però [ɛ] a Roses [25] convivint amb [ə]), passada a [ə] en la part septentrional del cat. or., amb la neutralització de [e] (i [a]) pròpia d’aquest dialecte, però que des del s. XIV, per assimilació a la vocal tònica (n[ʰ]str[ə]), esdevé [o] (n[ʰ]str[o]) i posteriorment es tanca en [u] (*nostr[u]*). El val. mer. s’ha separat d’aquest lexema i n’ha forçat un altre de sintagmàtic, centrat en el pronom personal de primera persona del plural, *nosaltres*, però

alterat en *mosatros* (*de mosatros*), amb el canvi de *n* per *m*, per analogia amb el pronom del sg. *me*, dissimilació eliminatòria de líquides ([l], [r]) i canvi de [e] > [o] per influència dels pl. en -os (*carros*, *dolços*, etc.). La resposta *de noltros dos* 78, compartida amb *nostro*, presenta un tipus de canvi semblant.

Nuestro 87, 94, de parlars ribagorçans, és expansió de l’adstrat cast.-arag.

Nostre és l’únic mot normatiu des del *DOrt*, 1917.

